

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor ressuscitat (XVIII)

Personalment, estic ben convençut que l'única font que pot mantenir en aquesta vida l'alegria serena i la pau, com a tast de felicitat plena, és l'experiència de l'amor ressuscitat. Les receptes psicològiques, les tàctiques i estratègies, que sovint ens arriben mitjançant la propaganda o per boca dels gurus de torn («com trobar-se bé», «com tenir pensaments sempre positius», «com triomfar», «com mantenir-se jove»...) ens semblen tan superficials, que sonen a presa de pèl, inclús a insult a la intel·ligència de les persones, a parany per a incauts.

La realitat és molt més profunda i seriosa. Els fets s'imposen, mostrant que el temps és una força inexorable que desgasta la vida. Sempre ho fa poc a poc, però també de vegades mitjançant sotragades que ens deixen trasbalsats. Al capdavall tot sembla una confabulació contra l'alegria i la felicitat. Les fonts que normalment ens forneixen el goig de viure, com ara els afectes, l'amistat, la presència dels éssers estimats, estan totes amenaçades per la caducitat i la mort.

Potser una de les tragèdies més colpidores és l'amor profund d'una parella, amenaçat per l'horitzó de la mort certa d'un dels. Recordem l'argument del film *Tierras de penumbra*, del director Richard Attenborough, sobre l'obra de Bill Nicholson. En ell es descriu el procés de l'amor entre C. S. Lewis i la poetessa nord-americana Helen Joy Gresham. Ella, d'origen jueu, s'havia convertit al cristianisme per la literatura de l'escriptor, que sempre havia aprofundit en el sentit cristià del sofriment. El càncer incurable de Joy i la seva mort endinsen a Lewis en la profunditat de la tragèdia, que trunca la felicitat insospitada de l'amor i posa a prova la seva fe. En un moment de pregària el protagonista exclama: «¡Si us plau, Senyor, no abandonis mai la meva estimada esposa Joy! ¡Perdona'm si l'he estimada massa! ¡l tinguis misericòrdia de tots dos!». El fill de Joy li pregunta si creu en el cel, i ell li assegura que sí. El nen li diu que ell no, «però que li agradaria tornar a veure-la». I ell afegeix: «A mi també». L'excursió a una vall preciosa havia estat el moment de més intensa felicitat per a la parella. I el pastor protestant José de Segovia, comentant aquesta obra, ens informa que el títol primer era *El valle de sombra y de muerte*, cita literal del salm 23,3-4. Però els versets complets diuen així:

«(El Senyor) em guia per camins segurs, per amor del seu nom; ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal. Tu, Senyor ets vora meu: la teva vara i el teu bastó em donen confiança...»

La pau no ens ve pel fet de no passar per valls tenebrosos, sinó pel fet de sentir a la vora, mentre caminem, la vara i el bastó que encomanen confiança.

—Cada vegada que diem «jo t'estimo» fem una promesa d'eternitat. Però el temps pot esdevenir una amenaça amb les armes del desgast i el defalliment.

—Així mateix, cada vegada que diem «jo t'estimo» fem una promesa de felicitat. Tanmateix, el sofriment ens fa caure en una insofrible contradicció.

—Però la vara i el bastó que ens acompanyen són d'aquell que ens va dir a cadascú «jo t'estimo» i ho va demostrar, travessant el temps i el sofriment i fent triomfar l'amor.

La felicitat de l'amor viscut avui, forma part del sofriment del demà. I també el sofriment del demà forma part de la felicitat plena del demà passat a la glòria.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Estudi de papirs bíblics

► El passat 26 de juny es va firmar al monestir de Montserrat un conveni pel qual l'Abadia de Montserrat, la Companyia de Jesús, el Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i la Universitat Pompeu Fabra (UPF) catalogaran, digitalitzaran i editaran les col·leccions Roca-Puig i Palau Ribes, propietat de Montserrat i dels Jesuïtes. La col·lecció Roca-Puig recull els papirs del Dr. Ramon Roca-Puig, eminent estudiós que era sacerdot de la diòcesi de Barcelona. La col·lecció Palau-Ribes recull els papirs reunits i estudiats, entre altres, pel P. O'Callaghan, jesuïta. En la foto, el moment de la signatura del conveni, d'esquerra a dreta, Dr. Lluís Calvo (CSIC); P. Lluís Magriñà (Companyia de Jesús); P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, i Dr. Josep Moreso (UPF). Les dues col·leccions —en les quals hi ha nombrosos papirs bíblics— són les més importants de tot l'Estat espanyol.

GLOSSA

Pels qui m'envolten a l'escola

Principi de curs. Els mestres i professors tornen a l'escola. Inicien les reunions de programació de les diverses matèries, la preparació personal dels temaris, la confecció dels horaris, l'endrega de la taula i de l'armari... D'aquí a unes setmanes els alumnes arribaran a les aules omplint-les de vida. Ara convé preparar el curs, repassar la llista dels nous alumnes pensant en el rostre i la persona que hi ha darrera de cada nom o repassant la llista del curs passat i recordant a cadascú des de la seva peculiaritat, les estones compartides, les converses mantingudes, les debilitats acompanyades, les il·lusions i esperances encoratjades... Convé, també, pregar per les actituds i comportaments personals, pels alumnes, pels companys educadors, pel personal d'administració i serveis, per les famílies... Així ho feia una professora: «Pare! Avui, en iniciar el curs, em presento davant teu amb humilitat i amb penediment, amb dubtes i amb temors, amb esperances i amb il·lusions, per demanar-te: que en els moments de fatiga, sigui el teu Esperit la meva força; que en els moments de desconcert, trobi en la vida del teu Fill el meu camí; que en els de

crispació, sigui la teva Paraula font de serenor; que en els de frustració, trobi en el somriure dels infants el teu rostre; que en els de desconsol, sigui el teu Amor la meva raó de ser.

»Pare, ajuda'm cada dia a renovar la meva il·lusió, a compartir les meves energies, a treballar amb els meus companys, a estimar-los, a ells i als infants, a estimar la tasca que m'has encomanat. Avui, Pare, vull agrair-te la meva vocació de mestra.»

Preparar el nou curs, pensar en els qui m'envolten a l'escola. Pensar i pregar pels infants que confien en mi. El mestre que pensa en cada un dels seus alumnes, el mestre que prega per cada un dels seus alumnes, el mestre que s'alegra amb el èxits de cada un dels seus alumnes, el mestre que es dol amb el dolor dels seus alumnes és el mestre que sembla llavors d'educació, llavors de vida, el mestre que serà recordat com a bon mestre, el mestre que esdevé instrument de Déu. Confiamment, instrument de Déu: «Em dius: "Jo mateix t'instruiré, t'ensenyaré el camí que has de seguir; t'aconsellaré, els meus ulls vetllaran per tu". (Sl 32,8).

Enric Puig Jofra, SJ

Santuari de la Mare de Déu de la Cisa

► Aquest santuari marià del Maresme celebra la seva festa patronal el proper dimarts. Aquest any s'escau el 250è aniversari de la inauguració de la capella actual. Amb motiu d'aquest aniversari, el cardenal Martínez Sistach presidí una eucaristia en aquest santuari el passat dia 3 de juliol.

DIUMENGE XXIII DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

► Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts, / el Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu Sió, per tots els segles. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», ¿no faríeu diferències entre vosaltres? ¿No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: ¿No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin».

► Lectura del libro de Isaías (Is 35, 4-7a)

Decid a los cobardes de corazón: «Sed fuertes, no temáis. Mirad a vuestro Dios que trae el desquite, viene en persona, resarcirá y os salvará. Se despegarán los ojos del ciego, los oídos del sordo se abrirán, saltará como un ciervo el cojo, la lengua del mudo cantará. Porque han brotado aguas en el desierto, torrentes en la estepa; el páramo será un estanque, lo reseco un manantial.»

► Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago

(St 2,1-5)

Hermanos míos: No juntéis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con el favoritismo. Por ejemplo: llegan dos hombres a la reunión litúrgica. Uno va bien vestido y hasta con anillos en los dedos; el otro es un pobre andrajoso. Veis al bien vestido y le decís: «Por favor, siéntate aquí en el puesto reservado.» Al pobre, en cambio: «Estate ahí de pie o siéntate en el suelo.» Si hacéis eso, ¿no sois inconsecuentes y juzgáis con criterios malos? Queridos hermanos, escuchad: ¿Acaso no ha elegido Dios a los pobres del mundo para hacerlos ricos en la fe y herederos del reino, que prometió a los que lo aman?

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejó Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del lago de Galilea, atravesando la Decàpolis. Y le presentaron un sordo que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga las manos. Él, apartándolo de la gente a un lado, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y, mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Effetá» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba sin dificultad. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos.»

Jesús guareix un sord. Miniatura del Breviari de l'amor. Biblioteca Nacional. Madrid.

COMENTARI

La llibertat d'expressió

En general s'entén per llibertat d'expressió la capacitat de dir el que cadascú vulgui. Tanmateix, aquesta definició correspon a un estadi primitiu de l'evolució personal, perquè una expressió lliure evolucionada brolla de la vida interior, del discerniment i de la voluntat de compartir aquesta riquesa interior amb els altres.

L'evangeli ens dóna algunes claus per avançar en la nostra capacitat d'expressió lliure. La primera clau correspon a l'alliberament dels sentits. La capacitat d'escoltar, de veure-hi i de sentir,

ens obre la porta als fets reals, però amb això no n'hi ha prou, perquè sovint tenim ulls i no hi veiem, orelles i no hi sentim.

L'alliberament del sordmut li obre la porta a la realitat sensible, però hi afegeix dues noves claus de connexió amb el món: *la clau de l'obertura confiada a Déu i la clau de la sensibilitat amb els pobres.*

Quan veiem, escoltem i sentim el clam dels pobres, que ens entra pels sentits, però deixem que arribi a la ment i al cor, ens obrim a un coneixement de la realitat que no emergeix al primer cop

d'ull. Els pobres ens recorden la nostra pròpia indigència existencial i ens ofereixen la possibilitat de treure el millor de nosaltres mateixos, la capacitat de compartir.

L'obertura confiada a Déu, justament, ens allibera de la indigència pròpia dels humans, perquè ens obre al coneixement d'una nova realitat que la transcendeix: la nostra condició d'ésser estimats per Déu.

Ens cal, doncs, *obrir uns nous ulls* i ampliar l'horitzó fins a l'infinit...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Col 1,24-2,3 / Sl 61 / Lc 6,6-11 □ **dimarts**: Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23 □ **dimecres**: Col 3,1-11 / Sl 144 / Lc 6,20-26 ■ **dijous**: Col 3,12-17 / Sl 150 / Lc 6,27-38 ■ **divendres**: 1Tm 1,1-2.12-14 / Sl 15 / Lc 6,39-42 ■ **dissabte**: 1Tm 1,15-17 / Sl 112 / Lc 6,43-49
- **diumenge** vinent, XXIV durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Is 50,5-9a / Sl 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

La imatge del Déu cristià

El punt de partida del cristianisme és l'Encarnació del Fill de Déu, que és «la imatge visible del Déu invisible» (Col 1,15). De l'Encarnació del Fill de Déu ençà, l'autèntica imatge de Déu en aquest món és l'ésser humà concret, tot home i tota dona, en tingui consciència o no en tingui, sense distinció de raça, sexe, cultura o situació social.

En termes cristians, el punt fort de la conducta idolàtrica és el menyspreu, l'explotació i l'esclavatge de tots aquells i de totes aquelles que, en el nostre present històric, són presència de Crist en aquest món.

En el Nou Testament un dels textos més clars en aquest sentit és la paràbola del judici que es troba a l'evangeli de Sant Mateu (cf. Mt 25,31-46). Quan els de la dreta (*les ovelles*) pregunten al Senyor «quan us vam veure malalt, afamat, empresonat...?», Ell els respon: En la mesura en què va fer qualsevol cosa bona a un d'aquests germans meus, m'ho féreu a mi.

Malgrat que els nostres temps no són gaire propicis per a la transmissió de la imatge de Déu a les ge-

neracions joves, ens podem adonar que avui i sempre, en el nostre món, hi ha una presència massiva real de Crist, que viu, sofreix, gaudeix i mor enmig nostre.

Tot home i tota dona, i en especial tot home i tota dona que té necessitat de nosaltres —i tots ens necessitem els uns als altres—, és una imatge autèntica de Déu que, de la mateixa manera que el Crist històric, ens remet constantment al Pare comú de tots els éssers humans.

L'antídot cristià contra la idolatria és *l'antropocentrisme despossessiu*. És a favor de la humanitat que Déu en Jesucrist s'ha encarnat, ha patit, mort i ressuscitat, però com a *home per als altres*: Crist no s'ha aferrat gelosament a la seva igualtat amb Déu, sinó que s'ha desposseït d'ell mateix, «prenent la condició d'esclau, esdevenint conforme al que són els homes» (Fl 2,6-7).

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

ENTREVISTA

EULÀLIA TORT

Entendre la fe

Amb l'objectiu de posar a l'abast de tothom l'aprofundiment de la fe cristiana sense sortir de casa, sense haver d'assistir de manera presencial als centres teològics, l'ISCREB imparteix el 1r cicle (Grau) i el 2n (Màster) per internet. Aquesta institució docent de l'Arquebisbat de Barcelona ofereix un tractament complet dels principals temes teològics, bíblics, morals, històrics i del pensament contemporani. A l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona es poden cursar els estudis de manera presencial o per internet (www.iscreb.org). L'Eulàlia Tort ha acabat la diplomatura (Grau) a l'ISCREB, la qual cosa li ha permès «analitzar la religió de manera polièdrica: la història, la fenomenologia, la filosofia, la sociologia o la psicologia són disciplines que tenen molt a dir en el camp de la religió».

Per què vas decidir estudiar ciències religioses?

Cada cop som més els qui no hem rebut formació religiosa a l'escola. En el meu cas, vaig passar tota la infantesa i la joventut en una escola laica; a casa mai no s'havia parlat de religió. En aquests casos es genera un dèficit cultural impressionant. Quan a la Universitat em vaig començar a plantejar preguntes sobre l'existència de Déu, em vaig adonar que necessitava formació, que m'expliquessin qui és Déu, en què creuen els cristians o, per exemple, què celebrem per Nadal o per Pasqua.

Creus que els tres anys a l'ISCREB t'han ajudat a aprofundir en la fe?

No només m'han ajudat a aprofundir en la fe sinó que m'han ajudat a entendre-la, a viure-la i a expressar-la. Aquest darrer aspecte crec que és molt important avui, perquè la incultura religiosa és un tret característic de la nostra societat. Alhora, l'emergència de noves espiritualitats i el contacte amb altres tradicions ens obliga a ser capaços d'explicitar la nostra fe de manera raonable.

Com estàs aplicant en la teva vida els coneixements adquirits?

Crec que la vida personal i la laboral no es poden deslligar. La formació és necessària per aprendre a entrenar l'esperit crític. Estudiar aquesta diplomatura m'ha aportat llibertat, m'ha donat les claus per entendre el discurs sobre la religió. Ara bé, has de ser tu mateixa qui construeixi una síntesi. Fer aquest exercici t'aporta una llibertat que, d'una altra manera, em sembla impossible d'assolir.

Òscar Bardaji i Martín

«Haced —haceos— bien, hermanos»

San Juan de Dios (1495-1550), después de una juventud agitada como pastor y soldado, cambió de vida. Fue el iniciador del cuidado metódico hacia los enfermos y enajenados mentales, que nadie atendía. Ello se debió a la experiencia amarga que pasó al ser encerrado y allí se percató de cómo trataban a dichos enfermos psíquicos. Así fundó en Granada un pequeño hospital en el que sólo había paredes y unas mantas de segunda o tercera mano para cubrirse. No había nada más. Para obtener un poco de comida, al anochecer, él mismo iba con una olla en la mano, por las calles de Granada, gritando a los vecinos: «Haced —haceos— bien, hermanos».

Así empezó a atender y a cuidar a los enfermos pobres con gran atención y amor.

Después de su muerte, en Roma, en Milán, en Nápoles, en toda Italia los hermanos de San Juan de Dios repetirían la misma frase al pedir una ayuda:

—«Fate bene, fratelli, per amore di Dio.» = «Haced —haceos— bien, hermanos, por amor de Dios». De ahí que en toda Italia se los llamó: «Fate bene fratelli» («Haced —haceos— bien hermanos») —y siguen llamándose hoy— a los hermanos de San Juan de Dios.

Gran verdad: Hacer el bien a los otros es hacerse el bien a uno mismo.

J. M. Alimbau

SANTORAL

6. ✚ Diumenge XXIII durant l'any. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.

7. Dilluns. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. Dimarts. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

9. Dimecres. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú 1580-Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.

10. Dijous. Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat); sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinian; beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. Divendres. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620-Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. Dissabte. El Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustinian, a Sant Joan de les Abadesses.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Creer jugando y comunicando

«El niño es un cuerpo que crece y un alma que se desarrolla», escribió Maria Montessori, médico y pedagoga italiana. Todos cuantos están en el entorno del niño contribuyen, en mayor o menor grado, en el desarrollo de este recién llegado, que tiene que empezar a escribir su historia con nuestra ayuda.

«Los niños no cuestan dinero, cuestan tiempo», me decía convencido un padre. Como apunta el psicólogo Engelmann: «La vitamina del crecimiento, en los primeros años de vida, es el afecto». Y nuestra Concepción Arenal, gran defensora de los derechos de las madres, también apostillaba poéticamente: «El amor es para el niño lo que el sol para las flores: no le basta el pan, necesita amor y caricias para crecer sano y fuerte».

¿Qué entendemos por desarrollo infantil? Voy a definirles este importante concepto. Es el resultado de la confluencia entre la naturaleza y la educación. O, si se prefiere, entre la biología y el ambiente. Será, pues, la confluencia de la constitución personal del niño y del entorno sociofamiliar el motor básico que impulsará su futuro desarrollo.

Debemos tener en cuenta que todas las personas adquieren su capital afectivo, intelectual y de personalidad antes de alcanzar los cinco años de edad, aproximadamente. Así, pues, asegurarse de la educación del ser humano en la libertad, en el amor y para el amor es el único método pedagógico capaz de garantizar el equilibrio en paz de la sociedad futura.

Por ello es importante comprender la comunicación no verbal del niño, sus temores y sus miedos y ayudarlo a que pueda dar rienda suelta a emociones y sentimientos. Seguro que con ello nos evitaremos caer en bastantes depresiones y enfermedades psicosomáticas.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia,*
Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Convivències d'escolans. Del 4 al 7 de juliol passats van tenir lloc uns dies de convivència i formació per a escolans, organitzats pel Seminari Menor «Mare de Déu de Montalegre».

Final de curs dels capellans joves amb el bisbe Agustí. Del 15 al 17 de juliol van passar uns dies de convivència a la residència de les carmelites de Sant Josep, a Prats de Cerdanya, amb les quals van poder compartir precisament la solemnitat de la Mare de Déu del Carme. Va ser ocasió de compartir tants moments entre el bisbe i els quatre preveres participants: per parlar sobre l'actual any sacerdotal, des de la perspectiva i visió de capellans joves; per a fer excursions en l'incomparable entorn natural, com ara els llacs de Malniu; i també per saludar la Mare de Déu, en els seus santuaris de Meritxell, a Andorra, i també el de Santa Maria de Queralt (Berga), ja de retorn a Sant Feliu de Llobregat.

AGENDA

XXXVIII Trobada de rectors i formadors de seminaris majors. Del 7 al 9 de setembre tindrà lloc a Madrid aquestencontre amb el títol «Psicologia i direcció espiritual en la formació dels futurs sacerdots», amb ponents de la Congregació per a l'Educació Catòlica del Vaticà. El dia 7 el bisbe Agustí, vice-president de la comissió episcopal de seminaris i universitats, també intervindrà en una taula rodona, juntament amb el bisbe de Conca i els rectors dels seminaris de Madrid i Ourense.

Nous locals de Càritas a Sant Climent de Llobregat. El proper diumenge, 13 de setembre, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia de les 10.45 h a la parròquia de Sant Climent i a continuació inaugurarà un pis compartit per a dones i nens, ben a prop de la rectoria. Aquesta projecte l'ha tirat endavant Càritas diocesana per tal de donar resposta al problema de l'habitatge que pateixen tantes persones necessitades.

5 anys de ministeri del bisbe Agustí. El proper dissabte 12 de setembre farà cinc anys que va fer la seva entrada el bisbe Agustí Cortés, com a primer pastor de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, desmembrada aleshores de l'arxidiòcesi de Barcelona. Donem gràcies a Déu pels dons que Ell ha volgut fer a la seva Església diocesana de Sant Feliu de Llobregat, mitjançant el seu pastor, el bisbe Agustí.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Fent balanç de l'objectiu diocesà 08-09

Sant Feliu de Llobregat, 16 de novembre: presentació de l'objectiu diocesà

El curs 2008-2009 ha vingut marcat per l'objectiu diocesà «Els sagraments, celebració i vida», que està molt relacionat amb la nostra delegació. Després de la reflexió i programació prèvia, es van elaborar quatre fitxes, agrupades en dos fulletons, que portaven per títol:

1. El llenguatge simbòlic
2. Font i cimal de la vida cristiana
3. La litúrgia, celebració de la fe
4. Celebracions comunitàries i eclesials

Cal dir que aquestes quatre fitxes s'han publicat en el núm. 46 de la col·lecció Litúrgia Bàsica del CPL amb el títol: «La litúrgia cristiana, celebració i vida». D'altra banda, en la segona tramesa es va incloure una cinquena fitxa, sobre «Sant Pau, mestre de pregària eclesial», relacionant l'objectiu diocesà amb l'any de sant Pau.

La valoració que es fa d'aquest treball impulsat des de la Delegació és força positiva. Ens consta que s'ha treballat en parròquies, comunitats i moviments a diversos nivells: consells parroquials, equips de litúrgia, àmbits pastorals (catequistes, voluntaris...), grups de revisió de vida, catequesis d'adults... Es valora positivament el format, el llenguatge i la proposta de treball. També sembla positiu que les fitxes es puguin tractar independentment, totes o només alguna, segons els grups i les circumstàncies.

També s'ha aprofitat l'objectiu diocesà com a tema de fons de les sessions de formació que es realitzen en algunes parròquies i arxiprestats. En aquest sentit, des de la delegació s'han realitzat conferències o sessions de formació a Piera, Vilanova i la Geltrú, Sant Boi de Llobregat, i amb els preveres de l'Arxiprestat de Montserrat.

Val a dir que l'objectiu diocesà també ha estat el fil conductor de la formació dels preveres del bisbat, tant en les reunions mensuals com en les jornades realitzades a Montserrat, amb temes i conferencians que han estat també valorats molt positivament.

Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XVIII)

Personalmente, estoy convencido de que la única fuente que puede mantener en esta vida la alegría serena y la paz, como anticipo de felicidad plena, es la experiencia del amor resucitado. Las recetas psicológicas, las tácticas y estrategias, que a menudo nos llegan mediante la propaganda o por boca de los gurús de turno («cómo encontrarse bien», «cómo tener pensamientos siempre positivos», «cómo triunfar», «cómo mantenerse joven...») nos parecen tan superficiales, que suenan a tomadura de pelo, incluso a insulto a la inteligencia de las personas, a trampas para incautos.

La realidad es mucho más profunda y seria. Los hechos se imponen, mostrando que el tiempo es una fuerza inexorable que desgasta la vida. Siempre lo hace poco a poco, pero también a veces mediante sacudidas que nos dejan desconcertados. Al final todo parece una confabulación contra la alegría y la felicidad. Las fuentes que normalmente nos proporcionan gozo de vivir, como por ejemplo los afectos, la amistad, la presencia de los seres queridos, están todas amenazadas por la caducidad y la muerte.

Una de las tragedias tal vez más impactantes es el amor profundo de una pareja, amenazado por el horizonte de la muerte cierta de un ellos. Recor-

damos el argumento del filme *Tierras de penumbra*, del director Richard Attenborough, sobre la obra de Bill Nicholson. En él se describe el proceso del amor entre C. S. Lewis y la poetisa norteamericana Helen Joy Gresham. Ella, de origen judío, se había convertido al cristianismo por la literatura del escritor, que siempre había profundizado en el sentido cristiano del sufrimiento. El cáncer incurable de Joy y su muerte adentran a Lewis en la profundidad de la tragedia, que trunca la felicidad insospechada del amor y pone a prueba su fe. En un momento de oración el protagonista exclama: «¡Por favor, Señor, no abandones nunca a mi querida esposa Joy! ¡Perdóname si la he amado demasiado! ¡Y ten misericordia de nosotros!». El hijo de Joy le pregunta si cree en el cielo, y él le asegura que sí. El niño le dice que él no, «pero que le gustaría volver a verla». Y él añade: «A mí también». La excursión a un valle precioso había sido el momento de más intensa felicidad para la pareja. Y el pastor protestante José de Segovia, comentando esta obra, nos informa de que el título primero era *El valle de sombra y de muerte*, cita literal del salmo 23,3-4. Pero los versículos completos dicen así:

«(El Señor) me guía por caminos seguros, por amor de su nombre; aunque pase por un valle te-

nebroso, nada me espanta. Tú, Señor estás cerca de mí: tu vara y tu cayado me dan confianza...»

La paz no nos viene por el hecho de no pasar por valles tenebrosos, sino por el hecho de sentir al lado, mientras caminemos, la vara y el cayado que contagian confianza.

—Cada vez que decimos «yo te amo» hacemos una promesa de eternidad. Pero el tiempo puede convertirse en una amenaza con las armas del desgaste y el fracaso.

—Asimismo, cada vez que decimos «yo te amo» hacemos una promesa de felicidad. Sin embargo, el sufrimiento nos hace caer en una insufrible contradicción.

—Pero la vara y el cayado que nos acompañan son de aquel que nos dijo a cada cual «yo te amo» y lo demostró, atravesando el tiempo y el sufrimiento y haciendo triunfar el amor.

La felicidad del amor vivido hoy, forma parte del sufrimiento del mañana. Y también, el sufrimiento del mañana forma parte de la felicidad plena del pasado mañana en la gloria.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat